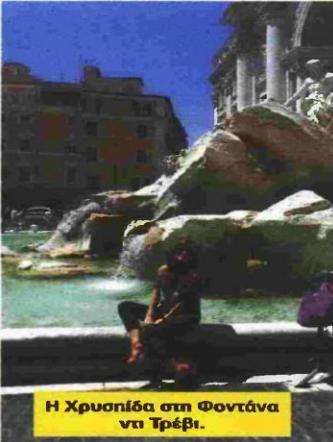

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Ανεξάντλητη και ανεπανάληπτη

Η Χρυσιδά στη Φοντάνα ντη Τρέβι.

Βλέπω τα 26 της βιβλία και τρέλανόμα. Όταν γράφει, τρέχει με ταχύτητα φωτός και δεν κάνει τίποτα στο πόδι. Γράφει με το μυαλό και την καρδιά της. Δικαιολογημένα, λοιπόν, είναι η αγαπημένη του ελληνικού κοινού, αφού η Χρυσιδά είναι ένα χρυσό κεφάλαιο στον πνευματικό κόσμο της χώρας μας. Η λέξη «φαινόμενο» θα μπορούσε να τη χαρακτηρίσει άνετα, μιας και έχει εκδώσει μέσα στα τελευταία 15 χρόνια συνολικά 26 έργα, από τα οποία τα 6 είναι παιδικά. Πολυγραφότατη, πολύμορφη και πολύ όμορφη, δεν αρκείται σε ένα είδος βιβλίου, αλλά στα πάντα. Δυνατό της σπρείδι τα αστυνομικά με serial killers, που ομολογούμενως σου κόβουν την αναπνοή. Δεν σταματάει πουθενά... Έχει γράψει σπαρταριστές κωμωδίες, αρκετά δύσκολο είδος γραφής, όπως λέει η ίδια, αλλά και μεταφυσικό και επιστημονικής φαντασίας μυθιστόρημα. Και σαν κερασάκι στην τούρτα έγραψε και ένα πληροφοριακό δοκίμιο 600 σελίδων με ιστορικοφιλοσοφική έρευνα. Και αφού έχαντλησε και αυτό το είδος, είπε να γράψει και παιδικά παραμύθια. Στη συνέχεια είπε να εκδώσει και μια ποιητική συλλογή, που έχει πουλήσει 4.000 αντίτυπα, αριθμό ιδιαίτερα εντυπωσιακό για ποίηση σε δύσκολες οικονομικά εποχές. Τι έμενε: Ένα θρύλο, που θα εκδοθεί το 2013 και γράφεται αυτό το διάστημα μαζί με δύο άλλα. Από ό,τι δηλώνει η ίδια δεν έχει κανένα πρόβλημα να τα γράψει όλα μαζί. Τυχαία η επιπτώξια της;

— Αλήθεια, Χρυσιδά, κατάφερες να είσαι απίτηπη

και περιζήτητη. Τελικά, δεν κουράζεσαι ποτέ;

«Όχι. Κουράζεται εκείνος που κάνει αγγαρεία. Οι Κινέζοι λένε πως όταν αγαπάς τη δουλειά σου, δεν δουλεύεις».

— Πες μου, εσύ, μια αεροσυνοδός, πώς αποφάσισες να προσγειωθείς και να κλειστείς σε ένα σπίτι να γράφεις μετά από τόσα ταξίδια; «Τα ταξίδια τα έκανα για να αποκτήσω εμπειρίες και γνώσεις και μετά να τις μεταφέρω στο χαρτί. Όλα ήταν προδιαγεγραμμένα, υπήρχε λόγος που έγιναν».

— Ήσουν ιδιαίτερα κοσμική στο παρελθόν. Τώρα περνάς καλά ή έχουν αλλάξει τα πράγματα;

«Έχω αλλάξει εγώ. Ωρίμασα, είμαι χορτασμένη από όλα. Και από φλερτ και από διασκέδαση και από ταξίδια. Κοιτάω κάποιες φορές το χάρτη και λέω: "Πού να πάω, αφού τα έχω δει όλα"; Από την άλλη, εκεί που δεν έχω πάει δεν με ενδιαφέρει να ταξιδέψω. Με καλαρώνει το γράψιμο. Όσον αφορά τη διασκέδαση, βγαίνω επιλεκτικά. Προτιμώ να ξυπνάω νωρίς και να εκμεταλλεύομαι την πρέμα. Τα πρωινά είμαι συνήθως έξω».

— Νοσταλγείς το παρελθόν σαν αεροσυνοδός;

«Ναι, το νοσταλγώ πολύ για ένα λόγο. Διότι εκτός του διτί ήμουν πολύ νέα, είχα μεγάλα ερωτηματικά ζωής

που δεν τα έχω τώρα. Ξέρεις, το να έχεις απαντήσεις για όλα δεν είναι ό,τι καλύτερο. Χάνεται η μαγεία του άγνωστου, αυτού που πρέπει να ερευνήσεις γιατί έτοι θα νιώσεις πιο ολοκληρωμένος. Κι εκεί είναι και η παγίδα. Ολοκλήρωση σημαίνει και στασιμότητα. Είναι σαν να ανέβικες στην κορυφή του βουνού, δεν έχει πιο ψηλά. Το να μπω ερευνάς ή να μην έχεις απορίες σε κάνει μεν σφρό διδάσκαλο, αλλά

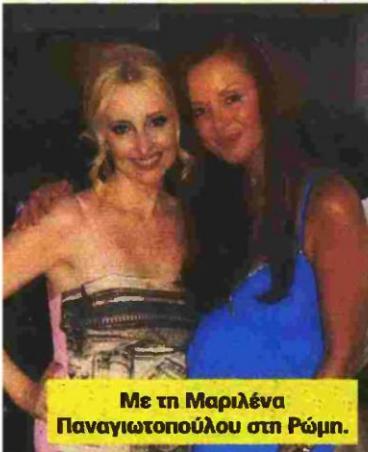
και ερημίτη. Δεν θα ήθελα να γνωρίζω τόσο πολλά, θα ήθελα, π.χ., ο άντρας και ο έρωτας να έχουν μαγεία και άγνωστες πλευρές. Αν εγώ κατέχω κάθε πτυχή συμπεριφοράς του άντρα, τότε γιατί να με γοπτεύει; Είναι λιγάκι τραγικό. Από την άλλη βέβαια,

Με την Ιωάννα Σουλιώτη και τη Βάνα Μπάρμπα.

Η Χρυσιδά Δημουλίδου με την Ελεονώρα Μελέτη και μια φίλη.

Με τη Μαριλένα
Πλαναγιωτοπούλου στη Ρώμη.

Ανδρέας
Μπάρκουλιας

έχω γλιτώσει από το να σπάω το κεφάλι μου να καταλάβω το λόγο που έκανε αυτό ή εκείνο».

– Είναι σαν να λες η πως ο έρωτας δεν υπάρχει στη ζωή σου.

«Μακάρι να υπήρχε. Δεν μπορώ να ερωτευτώ. Μπορώ όμως να αγαπήσω. Δηλαδή, το αντίθετο από αυτό που έκανα παλιότερα».

– Και η συγγραφή είναι έρωτας ή αγάπη;

«Και έρωτας και αγάπη και πάθος. Όταν γράφω, τα δίνω όλα, δεν κρατώ τίποτε για μένα. Με μαγεύει η πένα, μπαίνω μέσα στην ιστορία, τη ζωή και συμπάσχω με τους ήρωες. Είναι μέρες που ξεχνώ να φάω, που λένε, γιατί χάνομαι, σχεδόν αρρωσταίνω. Είναι ώρες που λέω: "Όχι, δεν θα γράψεις άλλο, αρκετά, πρέπει να βγεις λιγάκι έξω". Και βγαίνω. Εκεί αρχίζει το μαρτύριο. Τίπο-

τε δεν με ευχαριστεί, το μυαλό μου είναι πίσω, σκέφτομαι το βιβλίο, τα δάκτυλά μου ρυθμικά ένα αόρατο πληκτρολόγιο, αφαιρούμαι, δεν είμαι καλή παρέα και τότε επιστρέφω σπίτι για να συνεχίσω αυτό που άφησα».

– Φέτος τι έχεις εκδώσει;

«Για το 2012 κυκλοφόρησαν "Οι τρεις υποσχέσεις" και το παιδικό παραμύθι "Ο Μηδόνικ, το θαρραλέο αεροπλάνο"».

– Και τι γράφεις για του χρόνου;

«Γραφώ τρία μυθιστορήματα μαζί, "Το σπίτι των σκιών", "Το κελάρι της ντροπής" και τις "Ματωμένες βιολέτες". Παραδόθηκε επίσης το παραμυθάκι "Σφήγκα, η κακιά μέλισσα του βουνού". Συν το ότι μου προτάθηκε να γράψω τη βιογραφία του ηθοποιού Ανδρέα Μπάρκουλη από τον ίδιο και τη γυναίκα του, Μαρία, και δέκτηκα, μόλις συγκεντρώσω τις πληροφορίες που θέλω. Δεν γράφω βιογραφίες, έχουν τριπλό κόπο για μένα, αλλά για τον Ανδρέα Μπάρκουλη θα το κάνω, επειδή η ζωή του, από τα λίγα που ξέρω, είναι σαν μυθιστόρημα. Γ' αυτό και ο τίτλος του βιβλίου θα είναι: "Το όνειρο που έγινε εφιάλτης", γιατί έγινε όντως εφιάλτης».

BPR-BPR